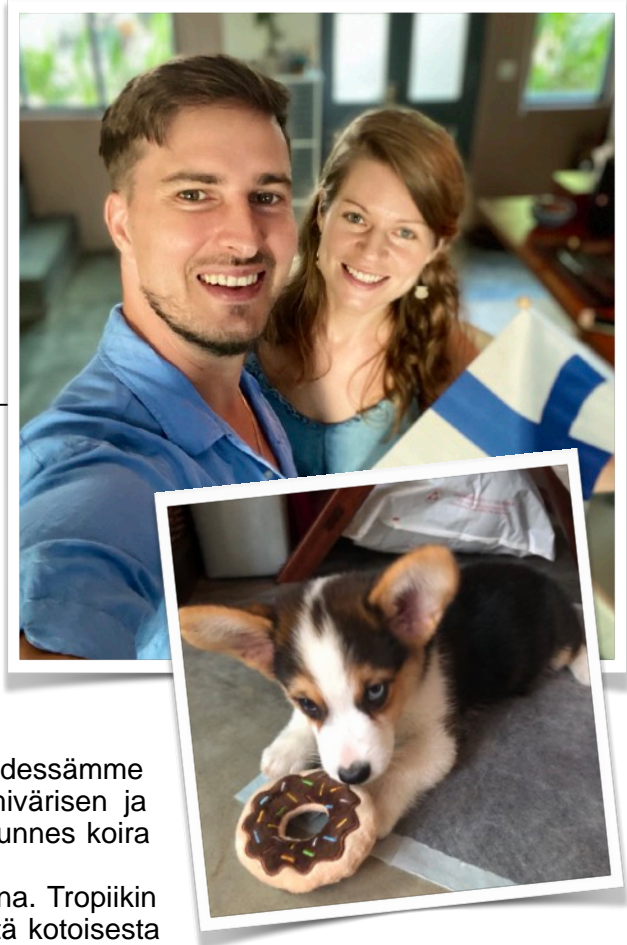

Vallankumouksen keskellä!

Joona ja Helene Toivasen lähettikirje 1/2021
10. helmikuuta 2021

Elämää ei voi pysäyttää

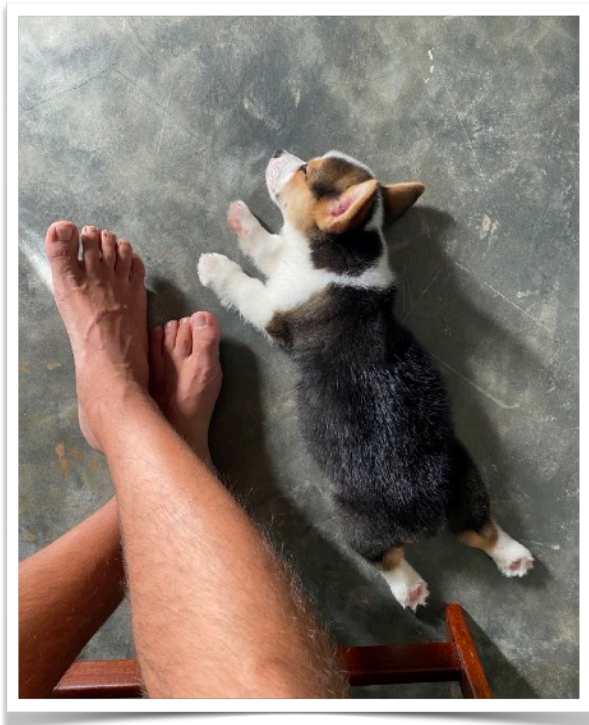
Viime kirjeessämme kerroimme pienen Käpy-koiramme kuolemasta. Vaikka kokemus oli traaginen, pohdimme uuden koiran hankintaa jo aika pian ja tällä kertaa halusimme tehdä tarkemman taustatutkimuksen. Reilun kuukauden odottelun jälkeen näimme Facebookissa, että erääseen eläinkauppaan on saatu uusi corgipentue. Kävimme kaupassa pentuja katsomassa ja tottahan toki koirat nähdessämme teimme päätöksen. Varasimme pentueen ainoan kolmivärisen ja sini-ruskeasilmäisen pennun ja tällä kertaa odotimme kunnes koira oli saanut melkein kaikki välttämättömät rokotukset. Pentu sai sinisen silmänsä innoittamana nimekseen Luna. Tropiikin helteen keskellä sininen silmä muistuttaa meitä kylmästä kotoisesta Pohjolasta, kuun valosta ja talven sinisistä hetkistä.

Arki jatkuu haasteidenkin keskellä

Olemme jatkaneet opettajakoulutuksia tammikuusta alkaen heti sen jälkeen kun valtio höllensi kokoontumisrajoituksia. Opettajakollegamme tulivat viikottain kotiimme ja tällä kertaa Helene on opettanut heille pääasiassa didaktiikan metodeja. Pyrimme myös jatkamaan myös MILT:n hallituksen kokouksia, sillä tiedämme että selkeä työrutiini tukee elämää ja mielenterveyttä vaikkei tilanteissa. Visiomme ja toiveemme on jatkaa työtä Myanmarissa emmekä halua lopettaa kesken kaiken. Nyt olemme kuitenkin opettajien pyynnöstä päättäneet pitää pienen tauon, sillä he kokivat etteivät kyenneet keskittymään opintoihin kaiken tämän keskellä

Jotkut tukijamme ja ystävämme ovatkin ihmetelleet ja lähettäneet meille viestejä kysyen, emmekö tulisi kotiin. Miksi vaivaudumme tekemään työtä kun tilanne on näin vaikea? Pohdin tätä kysymystä siunauksesta ja siunauksen käänköpuolesta edellisessä lähetykseni.

Kuvassa: Edellisessä opettajakoulutuksen seminaarissa monilla oli vallankumouksen merkinä jokin punainen vaatekappale yllään.

Ensimmäinen lähetyskaudemme Myanmarissa voi olla näkökulmasta riippuen joko negatiivinen merkki kirouksesta tai positiivinen merkki huolenpidosta ja rakkaudesta. Ensimmäisen työvuoden suunnitelmat menivät myttyyn pandemian takia ja toista työvuotta tulee varjostamaan Myanmarissa armeijan vallankaappaus sekä siihen liittyvät yhteiskunnalliset jännitteet. Uskon, että elämämme tosiasiat eivät voi muuttua, mutta uskomme Jumalaan muuttaa sitä, millaisessa valossa näemme ne tosiasiat. Jos elämämme horisontti ja taivas on täynnä Jumalan armon valoa, näemmekin yhtäkkiä jokaisessa hetkessä kirouksen sijasta siunauksen, huolenpidon, johdatuksen ja armon. Näin ollen usko taikka rukous ei koskaan muuta ennenkaikkea tosiasioita joiden keskellä elämme, vaan pikemminkin elämäämme valaisevaa valoa, joka karkoittaa kaiken pimeyden... lopullisesti. Itse uskon Jumalaan, joka on hyvyyden ja rakkauden ehtymätön lähde ja jonka todellisuus ympäröi meitä vaikeimmankin kärsimyksen keskellä. Mitä tahansa tapahtuukin, oli se sitten pandemia, vallankaappaus tai vaikka jokin kauhea luonnon-onnettomuus, Jumalan huolenpito näkyy ja tuntuu kaiken keskellä. "Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi." (Js 54)

Ehkä on hyvä muistaa, että rukousvastaukset, siunaus ja Jumalan merkit ovat aina subjektiivisia, mikä tarkoittaa sitä että ne ovat melkein aina merkkejä ja vastauksia yksinomaan meille itsellemme. Ehkä olemme joskus yrittäneet kuvailla ystävällemme sisäistä rauhaa rukouksen jälkeen tai jotain muuta johdatuksen kokemusta, mutta olemme huomanneet yrityksen lähestulkoon mahdottomaksi. Ehkä joku on kokenut jonkin muunlaisen ihmeen, mutta skeptinen ystävä ei ole kertomuksesta huolimatta nähnyt tapahtumassa mitään ihmeellistä. Itse ajattelen että vain rakkaus on ihme, jonka luonteeseen kuulu se, että sen ymmärtää vain suhteessa toiseen ihmiseen ja sitä jakaessa. Rakkaus on kieli, joka koskettaa jokaista jollain lailla ja siksi se on ainoa merkki joka ylittää ja yhdistää koko maailman todellisuuden. Juuri tämän takia ilosanoma Jumalan itsensä uhraavasta rakkaudesta yllättää aina ja kaikkialla, sillä vain sillä on voima liittyä jokaisen ihmisen kokemukseen ihmisenä olemisen kivusta parantavana voimana.

Näin ollen tiedän, että päätöksemme jäädä Myanmariin taikka päätös tehdä työtä vaikeissa olosuhteissa ei ole ehkä ulkopuolisen mielestä järkevää. Tiedämme kuitenkin itse, että kutsumus tehdä työtä on kasvanut Jumalan armon kokemuksesta.

Kuvassa: Joka ilta kello 8 alkavat kaupunkilaiset kalistella kattiloita noin puolen tunnin ajan ja osoittavat mieltään vallankaappausta vastaan.

Kuvassa: Mielenosoitukset ovat kasvaneet päivä päivältä. Erityisesti nuoret ja opiskelijat ovat viime päivinä astuneet esiin vallankaappauksen järjestänyttä hallitusta vastaan.

Kuka minä olen vallankaappauksen keskellä?

Kattiloiden ja pannujen rytmikäs kalkutus saattoi meitä kun pyöräilimme keskiviikko-iltana kotiin ystävien luota. Jo edellisenä päivänä näimme sosiaalimeediassa videoita, joissa Yangonin asukkaat osoittivat mieltään vallan kaapannutta sotilashallintoa vastaan paukuttamalla kattiloita parvekkeiltaan. Ihmiset pysyttelivät sisätiloissa piilossa, mutta meteli oli kova ja ilmapiiri oli sähköisesti latautunut. Sotilaita ei onneksi näkynyt missään. Pelko ja turhautuneisuus purkautuvat metelöintiin ja tunsin ymmärtäväni miltä ihmisistä tuntuu: Tunteet purkautuvat toimintaan ja tuntuu hyvältä tehdä edes jotain pientä, jonka kautta osoittaa mieltään diktatuuria vastaan. Vaikenta on kaikei hyväksyä, että loppujen lopuksi tässä tilanteessa voi tavallinen ihminen tehdä aika vähän. Turhautuminen ja tunteet täytyy ladata jonkinlaiseen toimintaan ensimmäisen shokin jälkeen.

Monet vielä muistavat kuinka vuonna 1988 vallan kaapannut sotilashallinto ampui julmasti kadulla tuhansia mielenosoittajia ja sisällissota on jättänyt syvät arvet ihmisten sieluun. Myanmarilla ei ole itsenäisyyden alkutaipaleen jälkeen ollut rajojen ulkoista uhkaa, vaan jännitteet ovat aina olleet maan sisäisiä.

Vallankaappauksesta on nyt kulunut noin viikko ja Sotilashallitus on jatkuvasti yrittänyt haitata Facebookin, messengerin ja muiden yhteydenpitosovellusten käyttöä. Samoin internet on ollut aika ajoin poissa käytöstä. Monille myanmarilaisille Facebook on yhtä kuin internet, eivätkä he osaa käyttää selainta tai muita ohjelmia sillä Facebook itsessään on kuin internetin mikrokosmos. Mielenosoitukset ovat viikon sisällä paisuneet valtaviksi, erilaisia vastarintaliikkeen lentolehtisiä ja julisteita painetaan katutason pikkuruisissa painotaloissa ja NLD:n lippuja, t-paitoja, kasvomaskeja ja muita oheistavaroita näkee taas autoissa, kaduilla ja ihmisten yllä. Mielenosoitukset ovat kasvaneet

räjähdysmäisesti, mutta onneksi missään ei ole vielä ollut ilkivaltaa.

Kaiken tämän keskellä olen itse alkanut pohtimaan, mitä olisin itse valmis tekemään vapauden puolesta? Mieleeni tulvahtaa aluksi vain lukemani kirjallisuuden innoittamia romanttisia ajatuksia vapaudesta ja sen merkityksestä, mutta aavistan totuuden olevan jotain paljon raaempaa, jotain käsin kosketeltavan kipeää.

Miten erilaisia ja subjektiivisia ovatkaan ihmisten kokemukset vapauden ikävöinnistä väkivallan ja vallankumouksen aikana, jolloin koko yhteiskunta on vaarassa ja jolloin saattaa joutua tilanteeseen, jossa urheus punnitaan? Milloin urheus muuttuu typeryydeksi ja uhkarohkeudeksi, eikä loppujen lopuksi hyödytä ketään? Kuinka hauras onkaan ihmiselämä etenkin aikana, jolloin yhteiskunnallisten rakenteiden Potemkinin kullissit kaatuvat ja tuntee selvästi ettei mikään ole varmaa ja ihmisen hallittavissa?

Kuvassa: Kaksi nuorta munkkia osoittavat mieltään luostarin aidan takaa.

Eihän tämä ole meidän taistelumme, sillä me olemme ulkomaalaisia. Emmehän ole mitään velkaa näille ihmisille eikä Jumala tule tuomitsemaan minua vaikka käännämme kasvomme pois ja pakenemme... Eihän minun osani ole leikkiä sankaria taikka vapahtajaa, sillä maailman kärsimys ja pahuus on liian suuri enkä minä mahda sille mitään. Tätä kirjoittaessani mieleeni muistuu isä Zosiman opetukset Dostoyevskin kirjassa Karamazovin veljekset. Isä Zosima opetti, että sinä hetkenä kun ihminen tekee itsensä vastuulliseksi kaikesta ja kaikista, hän näkee että juuri hän on syypää kaikkeen ja kaikkien syntiin. Jos taas ihminen syyttää muita laiskuudestaan ja voimattomuudestaan, hän osallistuu Saatanan ylpeyteen ja kapinaan Jumalaa vastaan. Jokaisen ihmisen kuorma on minun kuormani sen takia, että olemme kaikki ihmisiä. En voi lunastaa toista ihmistä, mutta ehkä voin jakaa hänen elämänsä hetkiseksi ja seisoa hänen vierellään vaikka hän olisikin muukalainen.

Minun on kiusaus paeta ja jatkaa elämäni toivoen paikallisille parempaa tulevaisuutta. Pelkään kuitenkin, että hyvät toiveeni ja sanani eivät merkitse mitään, sillä minä en ole Myanmarilainen. Ja kuitenkin ymmärrän että olen yhtäaikaan sama ja eri, olen yhtä aikaa Myanmarilainen ja muukalainen, olen minä enkä koskaan voi olla toinen. Se on ihmisen taakka: Olen vankina itsessäni ja vain rakkaus avaa vankilani ovet, vain rakkaus murtaa minuuden ja toiseuden rajan näyttäen Jumalan olevan yksi rakkaus minussa ja toisessa. Hän on meidän luojamme, hän on antanut itsensä meille ja hän odottaa meitä joka hetki luoksensa. Tässä rakkaudessa ei ole enää kuolemaa vain yksinomaan elämä. Ajan ja paikan rajat ovat kadonneet ja elämä sekä rakkaus täyttävät kaiken kaikessa. Kuinka minä voisin kertoa tämän toiselle? Kuinka osaisinkaan puhua rakkautta sinulle, joka olet lähelläni? Osaanko puhua rakkautta sinulle, joka olet lähelläni ja kuitenkin kaukana?

Siunausta, armoa ja rauhaa toivottaen, Joonas ja Helene Toivanen

Sähköposti: joona.toivanen@sley.fi, helene.toivanen@sley.fi

Seuraa meitä Instagramin ja Facebookin kautta. Lähetämme viikoittain kuvia ja uutisia töistämme ja elämästämme. Instagram: [toivasetmissio](https://www.instagram.com/toivasetmissio). Facebook: [Toivaset Missio](https://www.facebook.com/ToivasetMissio)

Kuvissa: Myanmar on täynnä ihmeellisiä kohtaamisia. Ajelimme jonkin aikaa sitten Yangonin eteläpuolella merenrantaa kohti ja näimme tien varressa sattumalta pienen bambumökin, sen edustalla katoksen ja katoksen alla tanssivan väkijoukon sekä valtavat äänentoistolaitteet. Suurin osa tanssijoista oli pukeutunut pyjamaan. Diskomusiikki soi täysillä ja pysähtyessämme ounastelimme, että jollakulla on varmaankin syntymäpäivä. Pian meidät kutsuttiin sisään syömään riisiä karrin kera ja saimme kuulla, että perhepiirissä juhlittiin pienen poikalapsen syntymäjuhlaa.

Rukous- ja kiitosaiheita:

- Pyydämme erityistä esirukousta Myanmarille. Tilanne on vallankaappauksen takia vaikea ja tulevaisuus tuntuu monista epävarmalta.
- Pyydämme esirukousta opettajillemme ja koulun oppilaille. Pelko tulevaisuudesta on valtava taakka ja saamme kantaa heitä esirukoustemme käsillä.
- Kiitämme esirukouksista, huolenpidosta ja Jumalan armon läsnäolosta epävarmuudenkin keskellä.

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea **Joona ja Helene Toivasen** työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: F113 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH.

Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään ”**Joona ja Helene Toivasen rengas**” + oma kotiseurakuntasi.

- Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 09 2513 9228
 - Viitenumero- ja osoiteasiat: anna-liisa.markkula@sley.fi tai puh. 050 321 8614
 - Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.
- Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.
- Keräyslupa 2017-2021: RA/2017/100